

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **Ing. T. Š.**, proti odporcovi: **Mesto Košice**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. A/2009/ 12620-2 zo dňa 16.septembra 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Sp/74/2009-22 zo dňa 23.marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Sp/74/2009-22 zo dňa 23.marca 2010 **z r u š u j e a k o n a n i e z a s t a v u j e .**

Po právoplatnosti uznesenia bude vec **p o s t ú p e n á** Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky ako orgánu, do právomoci ktorého patrí.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č.k. 5 Sp 74/2009-22 zo dňa 23.marca 2010 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil rozhodnutie odporcu č. A/2009/12620-2 zo dňa 16.septembra 2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení účinnom v čase vydania

rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon č. 282/2002 Z.z.), ktorého sa dopustil tým, že nezabránil tomu, aby dňa 5.apríla 2009 v čase okolo 19.20 hod. pred pohostinstvom K. jeho pes zaútočil a pohrýzol maloletú M. T., (ďalej len maloletá alebo poškodená) a na základe ustanovenia § 7 ods. 3 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z.z. navrhovateľovi uložil pokutu vo výške 165,- €, ktorú je navrhovateľ povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd mal z výpovedí svedkov – M. T., Ing. Š. T., Ing. M. K., CSc., Ľ. Ž. – a lekárskej správy o ošetrení maloletej M. T., preukázané, že navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť vymedzenú mu zákonom č. 282/2002 Z.z. a nezabránil útoku svojho psa na človeka a nezabránil ani inému spôsobu ohrozovania človeka psom, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona. Krajský súd poukázal na to, že pes navrhovateľa (staford) nebol psom, ktorého viedla maloletá M. T., ani ňou samotnou provokovaný a napriek tomu pes navrhovateľa na maloletú zaútočil. Pes navrhovateľa bol priviazaný k lavici stola, nemal náhubok a s prihliadnutím na jeho rasu (staford) toto opatrenie krajský súd vyhodnotil ako nedostačujúce na ochranu ľudí a zvierat pred jeho útokom. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ sedel incidentu chrbtom, takže nevidel podrobnosti konfliktu. Preto jeho tvrdenia o tom, že maloletú mohol pohrýzť pes, ktorého držala (retriever), krajský súd neakceptoval, pretože nebol očitým svedkom incidentu medzi jeho psom a maloletou. Z výpovede svedka Ľ. Ž., ktorý sedel tvárou k incidentu, vyplýva, že maloletá a ani pes, ktorého viedla, psa navrhovateľa neprovokovali. To, že medzi psami nedošlo ku konfliktu, potvrdzujú aj výpovede ostatných svedkov (rodičov maloletej, Ing. K. a personálu podniku).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť. Namietal, že sa krajský súd nevysporiadal s tým, že počas ústneho prejednania priestupku Ing. K. uviedol, že nepočul žiaden štekot psov, ani ich bitku; zhodne vypovedali aj rodičia maloletej. Podľa navrhovateľa je teda zrejmé, že svedkovia, o ktorých výpovede bolo opreté rozhodnutie odporcu, v priebehu konania zmenili svoju výpoveď, nakoľko pôvodne tvrdili, že na vlastné oči videli, ako navrhovateľov pes pohrýzol poškodenú. Neskôr však vypovedali, že celý incident vôbec nevideli. Navrhovateľ uviedol, že samotný incident sa síce odohral za jeho chrbtom, ale maximálne na dĺžku vodítka vo vzdialenosti 50 cm, on a svedok Ž. zreteľne videli miesto, kde sedeli

rodičia poškodenej ako aj Ing. K. – toto miesto bolo približne vo vzdialenosti 10m po jeho pravej strane a delili ich minimálne tri stoly obsadené zákazníkmi, z ktorých jeden bol postavený po celej šírke pohostinstva kolmo na ostatné stoly. Navrhovateľ tvrdí, že Ing. T. (otec poškodenej) v čase incidentu vôbec nevedel, kde sa nachádza jeho dcéra a čo robí. Ak by psa Ing. K. viedla osoba, ktorá by ho bola schopná za každej situácie ovládať, tak by ku konfliktu medzi psami nebolo došlo, resp. pokiaľ by k nemu došlo, dokázal by mu účinne zabrániť aj človek, ktorý tohto psa vedie. Navrhovateľ trvá na tom, že mal psa dostatočne zabezpečeného, čomu svedčí aj to, že vedel konflikt do niekoľko sekúnd ukončiť a k zraneniu maloletej došlo práve v dôsledku protiprávneho stavu vyvolaného pánom K., ktorý psa zveril v rozpore s povinnosťou uloženou zákonom č. 282/2002 Z.z. Svedok Ž. neuviedol, žeby navrhovateľ pes napadol maloletú. Poukázal na to, že ani jedným z dôkazov nebolo preukázané, že práve navrhovateľov pes pohryzol maloletú. Súd vyslovil len subjektívne presvedčenie, že staford musí byť viac agresívny ako retriever a prevzal tvrdenia Ing. K. a M. T., že pes (retriever), ktorého viedla maloletá, je nekonfliktný. Výška sankcie je podľa jeho názoru v nepomere k závažnosti jeho konania; zdôraznil, že sa necíti byť vinným zo spáchania priestupku a teda nepripúšťa uloženie sankcie v akejkoľvek výške.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Odporca má za to, že vo výpovediach svedkov nie je rozpor, správny orgán na ústnom pojednávaní dňa 12.novembra 2009 len dopĺňal dokazovanie; svedkovia doplnili svoju výpoveď o tvrdenie, že štekot psov nepočuli a nevideli ani bitku psov. Tieto doplnené tvrdenia svedkov dokazujú, že pes navrhovateľa zaútočil bez varovného vrčania, prípadne štekania, a vylučujú tak možnosť náhodného pohryzenia poškodenej psom, ktorého viedla, vzhľadom na absenciu bitky medzi psami. Títo svedkovia sa nevyjadrili v tom zmysle, že incident nevideli, preto k spochybneniu ich svedeckej výpovede pred OO PZ Košice – Sever nedošlo. Poukázal na to, že nízky vek poškodenej nevyklučuje, že je fyzicky a psychicky nespôsobilá na vodenie konkrétneho psa, vzhľadom na povahu a rasu psa. V tomto prípade išlo o jej známeho psa rasy zlatý retriever, o ktorom svedkovia zhodne vypovedali, že je pokojnej priateľskej povahy, čo je v súlade so všeobecnou charakteristikou tohto plemena. Navrhovateľ si bol vedomý problematickej povahy svojho psa („bol ako 4-mesačný nájdený v Barci a nemá rád deti a feny, pretože sa ich bojí“) a napriek tomu nepodnikol žiadne kroky na odvrátenie reálne hroziaceho útoku na dieťa. Napokon, aj svedok Ž. uviedol, že nevidel, že dievčatko alebo retriever provokovalo psa navrhovateľa. Hoci si

navrhovateľ všimol, že maloletá po incidente plakala, neskúmal, či náhodou nebola jeho psom pohryzená. A to napriek skutočnosti, že vidiel, že jeho pes, ktorý nemá rád deti, smerom k dieťaťu vybehol. Odporca má za to, že svedok Ž. ako aj navrhovateľ museli na chôdzi maloletej vidieť, že bola pohryzená, napriek tomu však účelovo tvrdia, že dievčatko odišlo k rodičom a o pohryzení sa dozvedeli len od nich.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť, konanie zastaviť a po právoplatnosti vec postúpiť Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na konanie a rozhodnutie vo veci. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal otázkou príslušnosti, aplikácie procesného predpisu na konanie o priestupkoch pred obcou a následne od toho sa odvíjajúcou otázkou odvolacieho správneho konania alebo súdneho preskúmvacieho konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovacie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov).

Zákon č. 282/2002 Z.z. ustanovuje niektoré podmienky držania psov, vymedzuje pojmy v oblasti držania psov a okrem iných upravuje aj priestupky na úseku držania psov. Pri určení, či pôjde o výkon samosprávy alebo štátnej správy obcou je potrebné vychádzať z interpretačného pravidla uvedeného v § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 369/1990 Zb.), podľa ktorého ak zákon pri úprave pôsobnosti obce, neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.

Priestupky podľa zákona č. 282/2002 Z.z. prejednáva obec a v blokovom konaní obecná polícia a orgán Policajného zboru (§ 7 ods. 4 tohto zákona). Tomuto vymedzeniu vecnej príslušnosti správneho orgánu na konanie a rozhodnutie vo veciach priestupkov na úseku držania psov korešponduje aj ustanovenie § 52 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.), ktorý pred príslušnosťou obvodného úradu na konanie vo veciach priestupkov uprednostňuje príslušnosť

správneho orgánu upravenú osobitným zákonom (v tomto prípade zákonom č. 282/2002 Z.z. a jeho ustanovením § 7 ods. 4), a až keď takéhoto správneho orgánu niet, je vecne príslušným obvodný úrad, prípadne orgán Policajného zboru podľa § 52 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch, t.j. zákon č. 372/1990 Zb. (§ 7 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z.z.). Subsidiárne sa na konanie vo veciach priestupkov použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní, t.j. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok), tak ako to vyplýva z ustanovenia § 51 zákona č. 372/1990 Zb.

Proti rozhodnutiu o priestupku sa možno v rámci správneho konania odvolať (§ 81 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.). Zákon č. 372/1990 Zb. podrobne v ustanovení § 81 rieši oprávnenie jednotlivých účastníkov priestupkového konania (obvinený z priestupku, poškodený, navrhovateľ a vlastník zhabanej veci) podať odvolanie ako aj rozsah, v akom môžu rozhodnutie o priestupku napadnúť. Z ustanovenia § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. vyplýva, že návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom v správnom súdnictve možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní, t.j. až po podaní odvolania. V správnom súdnictve je preskúmateľné až druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu; súd teda postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam a postupom správnych orgánov).

V tejto súvislosti je potrebné spomenúť aj otázku výkonu samosprávy a prenesenej štátnej správy na obce v súvislosti s konaním a rozhodovaním vo veciach priestupkov, na ktoré je príslušná obec podľa osobitného zákona. V prípade úpravy podmienok držania psov, evidencie psov a vydávania všeobecne záväzných nariadení obce v medziach zákona č. 282/2002 Z.z. ide nepochybne o výkon samosprávy, a to vzhľadom na citované interpretačné pravidlo vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb.

Do tohto zákona bola zavedená aj osobitná úprava skutkových podstát priestupkov (§ 7 zákona č. 282/2002 Z.z.); konanie o uvedených priestupkoch však už nemožno považovať za výkon samosprávnej pôsobnosti obce. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto otázke vychádzal zo zákona č. 372/1990 Zb. a jeho celkového účelu. Priestupok je vecou

trestného charakteru (napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Lauko proti Slovenskej republike z 2.septembra 1998, č. sťažnosti 26138/95; Kadubec proti Slovenskej republike z 2.septembra 1998, č. sťažnosti 27061/95; Čanády proti Slovenskej republike zo 16.novembra 2004, č. sťažnosti 53371/99, Öztürk proti Nemeckej spolkovej republike z 21.februára 1984, číslo sťažnosti 8544/79; nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 231/2010-38 z 25.augusta 2010), a preto je v záujme štátu a jeho orgánov postihovať protiprávne konanie, ktoré je za priestupok označené v zákone č. 372/1990 Zb. alebo v osobitnom zákone (v tomto prípade zákone č. 282/2002 Z.z.). Orgány štátu, ktoré sú príslušné na konanie vo veciach priestupkov, vykonávajú štátnu správu. Zákon č. 372/1990 Zb. v ustanovení § 52 (v znení účinnom do 31.decembra 2009) určoval správne orgány, ktoré boli vecne príslušné konať a rozhodnúť vo veciach priestupkov, išlo o

- obvodné úrady,
- orgány Policajného zboru (ak ide o priestupky spáchané porušením všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky alebo ak tak ustanoví osobitný zákon),
- orgány Železničnej polície (ak ide o priestupky spáchané porušením všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti železničnej dopravy, priestupky na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 písm. a) a písm. b) a priestupky proti majetku podľa § 50 v prípadoch, ak boli priestupky spáchané v obvode železničných dráh),
- ďalšie orgány, o ktorých to ustanovení osobitný zákon – napríklad obce (podľa zákona č. 282/2002 Z.z., zákona č. 168/1996 Z.z.), colné úrady (podľa zákona č. 199/2004 Z.z. Colného zákona, 98/2004 Z.z. o spotrebnej dani z minerálnych olejov), správa katastra (podľa zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam).

Všetky uvedené správne orgány vykonávajú v konaní o priestupkoch štátnu správu, preto aj obce v konaní a rozhodovaní vo veciach priestupkov vykonávajú prenesenú štátnu správu. V konaní o priestupkoch (dvojinštančnom správnom konaní) ako aj v súdnom preskúmaní konaní (podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej súd preskúma už právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy) má byť zachovaný jednotný postup. Zostáva tak zachovaný rozsah práv a povinností účastníkov konania a v rovnakej miere sa uplatňujú aj zásady priestupkového konania (napríklad zásada zákonnosti, voľného hodnotenia dôkazov, zásada prezumpcie nevinoty, zásada zákazu

reformácie in peius, zásada dvojinštančnosti konania, vyšetrovacía zásada a podobne. Ak by obce v konaní o priestupkoch vykonávali samosprávu, bol by tento postup narušený, nakoľko konanie pred obcami by bolo jednoinštančné, súd by v rámci preskúmvacieho konania postupoval podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (čím by preskúmvaval neprávoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy) a účastníkovi priestupkového konania by boli odňaté práva, ktoré by mohol uplatniť v odvolacom správnom konaní (ktoré by inak prebehlo, ak by nerozhodovala obec ako samosprávny orgán). Napokon, zákon č. 372/1990 Zb. upravuje aj postavenie ústredného orgánu štátnej správy vo veciach priestupkov, ktorým je ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky, do ktorého pôsobnosti patrí úsek štátnej správy, v ktorom došlo k porušeniu povinnosti zakladajúcej priestupok; ak takto nemožno určiť ústredný orgán štátnej správy, je ním vo veciach pôsobnosti Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (§ 89).

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej právnej veci bol účastník priestupkového konania nesprávne poučený, pretože správne má prebiehať odvolacie správne konanie podľa § 81, § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. Až právoplatné rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu je preskúmvateľné súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V predmetnej právnej veci je odvolacím správnym orgánom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v zmysle § 51, § 89 zákona č. 372/1990 Zb. a § 58 ods. 1 Správneho poriadku. Krajský súd v Košiciach preto nebo príslušný konať a rozhodnúť o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu o priestupku podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku; v tomto prípade ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania (vecnú a funkčnú príslušnosť súdu), pretože súdnemu preskúmvaciemu konaniu malo predchádzať odvolacie správne konanie na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Sp 74/2009-22 zo dňa 23.marca 2010 podľa ustanovenia § 221 ods. 2 v spojení s § 104 ods. 1 a § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku zrušil, konanie zastavil a po právoplatnosti bude vec postúpená Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že konanie bolo zastavené a vec postúpená orgánu verejnej správy na ďalšie konanie a rozhodnutie; v tomto štádiu konania preto nemožno hovoriť o úspešnosti alebo neúspešnosti účastníkov konania (§ 146 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 11. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová